

Ավետիք Իսահակյան

Սավառնում ես ցնծությամբ վառ

Սավառնում ես ցնծությամբ վառ՝

Քո սիրո հետ պուրակի մեջ:

Հավերժական զգում ես քեզ

Եվ քո հուրը հավերժ անշեջ:

Սգավորներ՝ ծանր ու դանդաղ՝

Տանում են լուռ մի սև դագաղ:

Մի օր էլ քեզ պիտի տանեն

Այսպես լռիկ ու տրտմասուզ,

Եվ քեզ նման այս պուրակում

Պիտ հուրհրա մի անմահ գույգ...

1933

Փարիզ